

[Handelsministeren.]

fællesmarkedslande, en frygt, der også stod i forbindelse med muligheden for Danmarks deltagelse i et større markedsområde, en mulighed, der nok i dag er rykket endnu nærmere.

Efter min opfattelse har forholdene ikke ændret sig på så væsentlig en måde siden nævnte lovs vedtagelse, at der skulle være grund til hverken at skærpe eller at ophæve forbuddet. Selv om der består visse muligheder for at omgå forbuddet, finder jeg ikke, at dette kan begrunde en ophævelse. Et massivt fremstød for at skaffe sig herredømme over danske restaurationer vil forbuddet forhindre. Ved at foreslå forbuddet opretholdt, om end begrænset til virksomheder med alkoholbevilling, vil man sikre det store antal forbrugere et frit valg på restaurationserne. I de lande, hvor drikkevarereleverandører har en væsentlig indflydelse på restaurationslivet, har dette da også givet anledning til kritik. Der foreligger herom en rapport fra det engelske monopoltilsyn, og også i fællesmarkedet er problemet taget op. For at modvirke omgængelsesforsøg er det dog fundet hensigtsmæssigt at udvide forbuddet til også at gælde bestyrere af virksomheder med alkoholbevilling. Endvidere er der foreslået indført en selvstændig straffebestemmelse for medvirken til overtrædelse af forbuddet, hvilket der i den mellemliggende tid har vist sig behov for.

Et mindretal inden for udvalget har været inde på den tanke, at kommunalbestyrelsen burde kunne stille som vilkår for en alkoholbevilling, at der i virksomheden serveres madvarer, et forslag, jeg ikke har kunnet tilslutte mig.

Som tidligere omtalt indeholder den gældende beværterlov en række forbud — såsom mod næringsudøvelse fra flere forretningssteder, mod forening af næring med udskænkning af stærke drikke med anden næring og mod lokalemæssig forbindelse mellem sådanne næringer — fra hvilke der alle kan dispenseres. Disse forbud bliver nu ophævet, jfr. forslagets § 16. Det eneste, der bliver tilbage, er kravet om, at der i de sidst omtalte tilfælde skal være selvstændig indgang til virksomhedens salgslokaler.

Ophævelsen af alle disse forbud vil, tror

jeg, være gavnlig, også fordi nyordningen vil gøre erhvervsdrivende fra andre brancher interesserede i restaurationserhvervet.

De funktioner, der er henlagt til den gældende lovs overbevillingsnævn, er omtalt i denne lovs § 20. Nævnet er i visse situationer obligatorisk bevillingsmyndighed og i andre kun fakultativ. Nævnet består af en formand og 7 ordinære medlemmer, de 4 valgt af Folketinget og de 3 af de store kommunale organisationer.

I forslagets § 13 foreslås nævnet opretholdt under navnet landsbevillingsnævnet. Dets bevillingsfunktioner er væsentligt indskrænket, idet nævnet fremtidig kun er bevillingsmyndighed i tilfælde, hvor det efter den hidtidige ordning obligatorisk ville være det. Der er foreslået en noget ændret sammensætning, nemlig en formand, der skal have den juridiske uddannelse, samt 4 medlemmer, hvoraf 2 skal repræsentere kommunerne og 2 være uafhængige af kommunale interesser og af erhvervsinteresser, der berøres af loven. Jeg har i forhold til udvalgets forslag indskrænket medlemstallet betydeligt. Begrundelsen herfor er anført i bemærkningerne til den pågældende paragraf.

Efter forslaget bortfalder den hidtidige adgang til på landet at afholde kommunaafstemning, en adgang, der imidlertid ret sjældent blev brugt og næsten altid med det resultat, at bevillingsændringer imødekomes.

Det er til gengæld fundet rimeligt at indføre en almindelig ankemulighed over for kommunalbestyrelses afgørelser, hvor en bevilling nægtes. Det er i forslagets § 11, stk. 2, fastsat, at hvor en kommunalbestyrelse nægter at give eller at forny en bevilling, skal sagen kunne indbringes for landsbevillingsnævnet. Nævnets funktioner udvides i forhold til den myndighed, der hidtil er tilkommet overbevillingsnævnet, og jeg tror, der hermed er skabt noget godt og rigtigt. Hvor retfærdigt et bevillingsnævn end søger at administrere sin myndighed, vil der alligevel altid kunne forekomme tilfælde, hvor det må findes ubilligt, at borgeren ikke skulle have mulighed for at lade afgørelsen prøve ved en højere instans.

Som modstykke til en sådan ankeinstans er det i øvrigt i forslagets § 18 fastsat, at